

Mitt barnaland

Jag gick runt min pojkväs kvarter som jag gjort ett antal gånger bara den helgen. Så illa var det, grannarna måste ha trott att jag var en läskig stalker som knallade förbi deras hus i kylan om och om igen. Han skulle vara borta hela helgen för att spela fotboll och jag skulle vara hemma och sakna honom.

Alla har väl känt saknad till någon man tycker om. Det är en fas i livet som alla får gå igenom förr eller senare. Med kärleken kommer också saknaden. Jag tror att de flesta i alla fall har väl varit lite smått förälskad i någon i sin klass eller en jobbarkompis kanske, hemligt betuttad i en vän eller haft en crush på en kändis. Och de som varit nykära vet då också mest troligen hur jobbigt det är när personen man gillar lite extra mycket är bortrest eller bara inte hos en.

När jag gick runt hans kvarter en gång för mycket och sneglade ner mot den tragiska provisoriska tågstationen, som ligger just bredvid, insåg jag att det kanske inte bara var för att min pojkvän var bortrest som jag hade en klump i magen. Medan jag vandrade längs de utnötta gatorna kände jag hur mycket jag kommer sakna min stad. Min stad som jag växt upp i, gatorna jag sprungit runt på med barnaben, trottoarkanterna jag balanserat på, järnvägsparken jag lekt i, mitt dagis och allt annat som påverkas och kommer behöva rivas om bara några år. Staden med stort S, med rymdindustrin, rennäringen och besöksnäringen som växer så att det knakar. Det är ju trots allt min stad, även om jag ibland hatar den.

Jag minns en gång när jag och min familj reste iväg under nästan hela sommarlovet och de första veckorna var jag lycklig för att jag skulle få slippa Kiruna, men efter ett tag fick jag hemlängtan fastän mitt resmål utan tvivel föll mig i smaken. För jag har ju allting här trots allt, även om det är svårt att se det bakom minusgrader och snötippor i parken. Det kanske är för att jag är hemkär, eller så är det någonting speciellt med vår vackra vinterstad.

Klart att jag tycker det är spännande och lite häftigt att vi ska flytta vår stad, och att vi dessutom är först i hela världen med detta! Men samtidigt är det sorgligt på något sätt att lämna alla platser fulla av barndomsminnen, och ju mer stadsflytten nalkas blir jag lite mer melankolisk. Man kan säga att stadsflytten är både positiv och negativ. Dels har vi enorma chanser att satsa på stort och verkligen utveckla det som behöver utvecklas och göra staden mer trevlig och attraktiv för alla målgrupper, men det kan också bli värsta floppen!

I slutändan så hoppas jag att vi tillsammans kan skapa någonting lite spaceat, lite kul och lite bättre om vi bara skapar förutsättningar för det. Det är ju trots allt VÅR stad och nu har vi chansen, jag tycker det är dags att ta den.